

Beholdninger af Klædevarer, jeg vil tilføje ogsaa af linnede Varer, skal jeg gjøre opmærksom paa, at disse vel ved Krigens Ophør unægteligen vare betydeligt større, end der behøvedes; men dette var jo ligefrem en Folge af, at Krigen først ophørte om Vinteren, og at man til seent paa Efteraaret havde seet sig nødsaget til at gjøre større Anskaffelser for at være forberedt paa et heelt Vinterfelttog og for ikke ved Skibsfartens Standsning at risikere at komme i Forlegenhed, inden Skibsfarten atter kunde aabnes. En modsat Fremgangsmaade troer jeg ikke, at Ministeriet under de daværende Forhold kunde have forsvaret.

Jeg kommer nu til det under Nr. 20 stillede Ændringsforslag.

Hvad dette angaar, da har jeg, i Anledning af det aldeles lignende Forslag, der var stillet ved Finantslovens 2den Behandling her i Thinget under Rigsdagens sidste Samling, erklæret, at jeg maa ønske saalibet som muligt at udtale mig om denne Sags Realitet. Forslaget kan nemlig, efter min Overbeviisning, ikke finde sin Afgjørelse i Finantsloven, som kun gjælder for det løbende Aar, men maatte, dersom det overhovedet fandtes hensigtsmæssigt at tage en saadan Beslutning, gjøres til Gjenstand for en særlig Forhandling og for en særlig Lov. Sagen er af altfor stor Betydning saavel for Militæretaterne som for Straffeanstalterne til, at den saaledes kan medtages som et Incidentspunkt under Finantsloven. Desuden er Ændringsforslaget saa ubestemt formuleret, at Regjeringen, hvis det blev Lov, vilde være meger i Tvivl om, hvad derunder maatte henføres. Efter Forhandlingerne i den forrige Rigsdagsamling maa det nemlig antages, at det er Klædetilvirkningen i Straffeanstalterne, der have for Die, men efter Ud-

trykkene i Ændringsforslaget: „Militæretaternes Forskning med Munderingsgjenstande“ kan derunder tillige indbefattes Syningen af Munderinger, Skjorter, Stoe, Lædertøj, Bandolerer, Tornyster og deslige. Ikke mindre tvivlsomt vilde det være, hvorledes Spørgsmaalet, om Straffeanstalterne, uden at skade deres Hovedformaal, kunde levere de forskellige Munderingsgjenstande, og om disse vare af reglementsmæssig Bessaffenhed, skulde afgjøres. At tage Bestemmelse om, hvorfra Militæretaterne skulde forsynes med de forskellige Munderingsgjenstande eller andre Rekviziter, er aabenbart en administrativ Foranstaltning, som ikke henhører under den lovgivende Magt, men paaligger Krigsministeriet, der bærer Ansvaret for, at Sagerne leveres af forsvarlig Bessaffenhed, og at de saa hurtigt som muligt kunne skaffes tilveie, naar der hæves Trang til dem. Krigsbestyrrelsen maa derfor i saa Henseende have frie Hænder.

Efter det tidligere Bæserede sæller jeg neppe, naar jeg antager, at Hensigten med det omhandlede Ændringsforslag er at bringe Ministeriet til at afhænde den usferødske Klædefabrik, der naurligvis ikke kan bestaae, naar der ikke længere kan gives den en tilstrækkelig Bessæftigelse; men, er dette tilstgjet, da er det urigtigt, at det ikke lige frem er sagt i Forslaget, hvis Betydning derved kan være undgaaet Flere af de ærede Medlemmers Opmærksomhed, der altsaa uden at være opfordrede til nærmere at undersøge og overveie denne vigtige Sag leilighedsvis under Finantslovens Behandling skulde afgive deres Votum i den. Jeg maa saaledes ansee det formelt urigtigt, at den omhandlede Bestemmelse er foreslaaet optaget som et Tillæg til Finantsloven, og haaber derfor, at det ærede Thing ikke vil give sit Samtykke dertil.